

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.048 van 14 januari 2013
in de zaken A. 207.608/XIV-34.759**

In zake : Nina Steylaerts
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Van Doorselaere
 kantoor houdend te 9240 Zele
 Kouterstraat 76
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT
 vertegenwoordigd door de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bernard Derveaux
 kantoor houdend te 3078 Kortenberg
 Veldstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 8 januari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de minister van Justitie van 11 september 2012 waarbij de uitlevering van de verzoekster aan de regering van Oekraïne wordt toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2012 om 11.30 uur.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kathleen Van Doorselaere, die verschijnt voor de verzoekster en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij brief van 10 juni 2011 vraagt het ministerie van Justitie van Oekraïne de uitlevering van de verzoekster, van Oekraïense nationaliteit, wegens feiten die naar Oekraïens recht omschreven zijn als “illegale handel in verdovende middelen en psychotrope over de grenzen van Oekraïne heen en deze verbergen voor douanecontrole, in vereniging en na voorafgaande afspraken”.

3.2. Op 7 juni 2012 bevestigt de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent de exequaturbeschikking van de raadkamer van Dendermonde dd. 22 november 2011 en op 2 augustus 2012 verleent de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent een gunstig advies.

3.3. Op 11 september 2012 staat de minister van Justitie de uitlevering van de verzoekster aan de regering van Oekraïne toe wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd. Dit is de thans bestreden beslissing.

3.4. Op 18 december 2012 dient de verzoekster tegen de beslissing van 11 september 2012 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

3.5. Bij arrest van 3 januari 2012 bevestigt het Hof van Beroep te Gent de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 21 december 2012 waarbij het beroep van de verzoekster tot voorlopige invrijheidstelling ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het Hof merkt in het arrest op dat uit de stukken bijgebracht door het Openbaar Ministerie blijkt dat de effectieve overlevering aan de Oekraïense autoriteiten is voorzien op 16 januari 2013.

3.6. Op 8 januari 2013 dient de verzoekster de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

IV. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

4. Eerste middel

4.1. Uiteenzetting van het middel

De verzoekster voert als eerste middel aan:

“1. Eerste middel: schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dienen deze overwegingen afdoende te zijn.

De motivering dient juist te zijn (R.v.St. Gendarme, nr. 54.043, 28 juni 1995) en te steunen op het dossier (R.v.St., nr. 48.826, 31 augustus 1994; R.v.St., nr. 50.351, 23 november 1994).

De feitelijke overwegingen die worden vermeld in het uitleveringsbesluit zijn echter niet juist. Zo verwijst het uitleveringsbesluit naar een aanhoudingsbevel dd. 08.04.2011 van de rechtbank van het district SOLOMIANSKII, KIEV (stuk 1). Uit het gerechtelijk dossier blijkt nergens dat er op deze datum een aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd door deze rechtbank.

Tevens stelt het uitleveringsbesluit dat dit aanhoudingsbevel dd. 08.04.2011 zou zijn uitgevaardigd omdat verzoekster 7 capsules methadon, 40 & 20 tabletten Bromazepam EG, 2 tabletten Flunitrozepam en 5 tabletten methadon zou hebben opgestuurd naar Oekraïne (stuk 1).

Deze feitelijke overwegingen zijn in tegenspraak met de inhoud van het gerechtelijk dossier.

In het gerechtelijk dossier is er enkel sprake van een aanhoudingsbevel van de rechtbank van het district SOLOMIANSKII, KIEV dd. 27.05.2011, dat werd uitgevaardigd voor het versturen van 12 capsules methadon, 52 capsules Bromazepam en 2 capsules Flunitrazepam.

‘Uiteraard moeten de feiten waarop het bestuur zijn beslissing steunt met de werkelijkheid overeenstemmen : de overheid mag zich niet op onjuiste of onbestaande feiten baseren.’ (R.v.St., Gendarme, nr. 54.043, 28 juni 1995)

De feitelijke overwegingen waarop het uitleveringsbesluit zich baseert zijn aldus tegenstrijdig en onjuist en leiden tot een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Het uitleveringsbesluit werd aldus niet op afdoende wijze gemotiveerd. Deze niet-afdoende motivering staat gelijk aan een gebrek aan motivering zodat het uitleveringsbesluit dan ook dient vernietigd te worden.

De motivering moet opgevat worden als een resultaats- en niet als een inspanningsverbintenis. (zie P. VAN ORSHOVEN, ‘De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen’, R.W. 1991-92, 491.)

Het eerste middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

4.2. Beoordeling

De verzoekster stelt dat de feitelijke overwegingen die worden vermeld in het uitleveringsbesluit niet juist zijn. Het uitleveringsbesluit verwijst immers naar een aanhoudingsbesluit van 8 april 2011 van de rechtbank van het district SOLOMIANSKII, KIEV omdat de verzoekster 7 capsules methadon, 40 en 20 tabletten Bromazepam EG, 2 tabletten Flunitrozepam en 5 tabletten methadon naar Oekraïne heeft opgestuurd, terwijl in het gerechtelijk dossier enkel sprake is van een aanhoudingsbevel van de rechtbank van het district SOLOMIANSKII, KIEV van 27 mei 2011, dat werd uitgevaardigd voor het versturen van 12 capsules methadon,

52 capsules Bromazepam en 2 capsules Flunitrazepam. De verzoekster acht de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden.

Tussen de twee vermelde aanhoudingsbevelen bestaat inderdaad een verschil wat de datum betreft en de hoeveelheden van de onder de drugswetgeving vallende producten. Er bestaat geen betwisting over dat er een aanhoudingsbevel door de rechtbank van het district SOLOMIANSKII, KIEV is uitgevaardigd wegens feiten die naar Oekraïens recht omschreven zijn als “illegale handel in verdovende middelen en psychotrope stoffen over de grenzen van Oekraïne heen en deze verbergen voor douanecontrole, in vereniging en na voorafgaande afspraken”. Hieruit blijkt dat het eenvoudigweg opsturen van deze producten, ongeacht de hoeveelheid, de frequentie, enz, strafbaar is in Oekraïne en derhalve tot uitlevering kan leiden. Het vermelden van eventuele onjuiste hoeveelheden van de onder de drugswetgeving vallende producten, heeft de bestreden beslissing dan ook helemaal niet beïnvloed, noch de draagkracht van de motieven geïnterveerd.

Het middel zoals aangevoerd, kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden en is dan ook niet ernstig.

5. Tweede middel

5.1. Uiteenzetting van het middel

De verzoekster voert als tweede middel aan:

“2. Tweede middel: schending van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM i° het redelijkheidsbeginsel

De uitlevering van verzoekster aan Oekraïne zou ernstige schendingen van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM inhouden.

Oekraïne is geen lid van de Europese Unie en is gekend voor de talrijke schendingen van de mensenrechten.

Uit de landeninformatie betreffende Oekraïne blijkt duidelijk dat gevangenen in mensonterende omstandigheden worden behandeld. Uiterst besmettelijke en dodelijke ziektes zoals TBC en HIV tieren welig in de gevangenissen en worden niet behandeld. Vele gevangenen sterven dan ook bij gebrek aan tijdige en gepaste medische hulp. Het aantal HIV-besmettingen in de gevangenissen van Oekraïne steeg in 2010 tot 1.000 gevallen (stuk 3).

Gevangenen worden door het gevangenispersoneel vaak mishandeld. Ook de politie maakt zich schuldig aan het mishandelen en folteren van gevangenen. In 2010 werden er nog een aantal politieagenten gearresteerd voor zware folteringen van gevangenen. Het aantal doden en in het bijzonder het aantal gevangenen dat zelfmoord pleegt in de gevangenissen van Oekraïne ligt zeer hoog: in 2009 waren er 761 doden en 44 zelfmoorden. De gevangenissen hebben ook te kampen met extreme overbevolking (stuk 3).

Verzoekster kampt met ernstige psychische problemen en zelfmoordneigingen ten gevolge van trauma's opgelopen in het verleden (zie stukken 5 en 6). Verzoekster werd diverse malen verkracht en heeft ten gevolge van ernstige gewelddaden gepaard gaande met de verkrachtingen bijna het leven gelaten.

Zij heeft gespecialiseerde medische hulp nodig, die haar in Oekraïne niet zal worden geboden. Bovendien heeft zij recent ontdekt dat zij besmet is met Hepatitis en mogelijk ook drager is van het HIV-virus.

Wanneer verzoekster zou worden uitgeleverd, is er grote kans dat zij het niet overleeft.

Een uitlevering van verzoekster zou met absolute zekerheid leiden tot een schending van het verbod van foltering van artikel 3 EVRM. Bovendien is de houding van Oekraïne tegenover de essentiële mensenrechten onverenigbaar met artikel 2bis, tweede lid van de Uitleveringswet van 15 maart 1874, dat stelt dat uitlevering niet kan worden toegestaan wanneer er ernstige risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende staat wordt onderworpen aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en ontterende behandeling.

Zoals blijkt uit de talrijke schendingen van de mensenrechten die hierboven werden aangehaald en waarvan verzoekster stukken voorlegt, is Oekraïne een land waar men de mensenrechten nog steeds niet respecteert.

Er kan geen enkele garantie worden gegeven dat Oekraïne de mensenrechten in het geval van verzoekster wel zal respecteren.

Zo biedt Oekraïne niet de nodige garanties dat verzoekster een eerlijke proces zal krijgen (artikel 6 EVRM) en op een menselijke manier zal worden behandeld, zonder vernederingen of folteringen (artikel 3 EVRM).

Daarnaast is verzoekster sinds 1998 gehuwd met een Belg waarvan zij momenteel feitelijk gescheiden leeft, omwille van de zware psychische problemen van verzoekster die het samenleven ernstig hebben bemoeilijkt.

Een uitlevering is strijdig met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven).

Door verzoekster uit te leveren aan Oekraïne, wordt zij gescheiden van haar echtgenoot die in België woont. Er is immers nog steeds een hechte gezinsband met haar echtgenoot, ondanks de tijdelijke feitelijke scheiding, die te wijten is aan de ernstige psychische problemen van verzoekster. Een uitlevering van verzoekster is dan ook een schending van artikel 8 EVRM (zie bv. Hof Mensenrechten, Abdallah Berrehab vs. Netherlands, arrest van 21 juni 1988, Publ. Hof Serie A, Vol. 138, § 21; Hof Mensenrechten, Boughanemi v. France, arrest van 24 april 1996, Recueil/Reports, 1996, I, § 35; Hof Mensenrechten, GUI v. Switzerland, arrest van 19 februari 1996, Recueil/Reports, 1996, I, § 32).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, 87).

De beslissing tot uitlevering is kennelijk onredelijk gelet op de gegevens van het dossier en de talrijke schendingen van de mensenrechten in Oekraïne.

Verzoekster kampt met ernstige psychische problemen en zelfmoordneigingen ten gevolge van trauma's opgelopen in het verleden. Verzoekster werd diverse malen

verkracht en heeft ten gevolge van ernstige gewelddaden gepaard gaande met de verkrachtingen bijna het leven gelaten.

Zij heeft gespecialiseerde medische hulp nodig, die haar in Oekraïne niet zal worden geboden (stuk 5 en stuk 6). Bovendien heeft zij recent ontdekt dat zij besmet is met Hepatitis en mogelijks ook drager is van het HIV-virus.

Het uitleveringsbesluit dient dan ook vernietigd te worden.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”.

5.2. Beoordeling

De verzoekster stelt dat Oekraïne geen lid is van de Europese Unie en gekend is voor zijn talrijke mensenrechtenschendingen, dat de gevangenen in mensonterende omstandigheden worden behandeld en dat er uiterst besmettelijke en dodelijke ziektes zoals TBC en HIV welig tieren, dat gevangenen door de gevangenispersoneel vaak worden mishandeld en ook de politie zich schuldig maakt aan het mishandelen en folteren van gevangenen, dat er een grote kans zou bestaan dat, wanneer zij wordt uitgeleverd, het niet overleeft.

Voorafgaandelijk dient opgemerkt dat Oekraïne wel lid is van de Raad van Europa en het EVRM heeft ondertekend.

Het EHRM heeft reeds vele malen geoordeeld dat een uitlevering naar een land een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren (en dus de uitleverende staat verantwoordelijk kan stellen) wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in de aangezochte staat een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Om het bestaan van een gevaar op slechte behandelingen te onderzoeken moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij (bv. *Soering v. The United Kingdom*, arrest van 7 juli 1989, series A. No. 161, §§ 90-91; *Vilvarajah and Others*, arrest van 30 oktober 1991, Series A. No 215, § 102; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38; *Salah Sheekh v. The Netherlands*, no. 1948/04, § 135; *Saadi v. Italy*, no 37201/06, § 125; *Muslim v. Turkey*, no 53566/99, § 68; *Mamatkulov and Askarov v. Turkey*, nos. 46827/99 en 46951/99, § 73). Het EHRM hecht wat het onderzoek van de

algemene situatie in een land betreft, vaak belang aan informatie vervat in recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International en overheidsbronnen.

De verzoekster brengt een aantal artikelen aan waarmee zij de schending van artikel 3 van het EVRM tracht aan te tonen. Hieromtrent dient opgemerkt dat de herkomst van deze stukken onduidelijk is en het bronnen betreft die internationaal geen grote bekendheid genieten. Eén artikel toont zelfs aan dat Oekraïne optreedt tegen folterpraktijken. Bovendien zijn niet alle artikelen specifiek op de situatie van de verzoekster gericht.

De verzoekster legt geen enkel betrouwbaar stuk voor waaruit blijkt dat zij in 2013 in een overvolle gevangenis zal onderworpen worden aan folteringen of vernederende behandelingen en dat haar de nodige medische verzorging, ondermeer in geval van besmetting, zal worden ontzegd. De verzoekster maakt op het eerste gezicht de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Zij betoogt verder dat Oekraïne niet de nodige garanties biedt dat zij een eerlijk proces zal krijgen, hetgeen een schending van artikel 6 van het EVRM impliceert. Het EHRM legt de lat om te kunnen spreken van een schending van artikel 6 van het EVRM hoog door te vereisen dat het gaat om een "flagrante" schending die niet kan geredigeerd worden door een adequaat verhaal of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Met de eenvoudige bewering dat Oekraïne niet de nodige garanties biedt dat zij een eerlijk proces zal krijgen, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een "flagrante" schending van artikel 6 van het EVRM en slaagt zij er niet in om de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen gegronde redenen zijn om aan te nemen dat zij een ernstig risico zou lopen op een schending van artikel 6 EVRM te ontcrachten.

Tot slot is een uitlevering volgens de verzoekster ook strijdig met artikel 8 van het EVRM aangezien zij nog steeds een hechte gezinsband heeft met haar echtgenoot. Zoals de verzoekster zelf aangeeft, leeft zij sinds een tijdje gescheiden van haar echtgenoot zodat er op het eerste gezicht geen sprake meer is van een gezinsleven en bijgevolg ook niet van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig.

6. Derde middel

6.1. Uiteenzetting van het middel

De verzoekster voert als derde middel aan:

“3. Derde middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarnaast is er tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Minister heeft er zich bij het nemen van de bestreden beslissing toe beperkt bepaalde argumentatie van de K.I. te Gent over te nemen, zonder zelf voldoende het dossier te hebben onderzocht:

"Overwegende dat de Kamer van Inbeschuldigingstelling zowel in haar arrest waarmee de exequaturbeschikking werd bevestigd als in het latere advies "op grond van de overwegingen uiteengezet in het hier vorenstaande schriftelijke advies van mevrouw de procureur-generaal, die het Hof tot de zijnde maakt" de hierboven weergegeven argumenten heeft verworpen".

Het uitleveringsbesluit dient dan ook vernietigd te worden.

Het derde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”.

6.2. Beoordeling

In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de minister zich bij het nemen van de bestreden beslissing er toe heeft beperkt te verwijzen naar de argumentatie van de KI te Gent.

Door de motieven van de KI van Gent over te nemen, sluit de minister van Justitie zich aan bij deze motieven en maakt deze tot de zijne. Er kan

niet worden aangenomen dat hij op deze wijze onzorgvuldig is te werk gegaan. Hij heeft de zaak onderzocht en bij het nemen van zijn beslissing rekening gehouden met het advies van de KI.

Het derde middel is niet ernstig.

7. Vierde middel

7.1. Uiteenzetting van het middel

De verzoekster voert als vierde middel aan:

“4. Vierde middel: schending van het Europees Verdrag betreffende Uitlevering van 13 december 1957 ondertekend op 29 mei 1997 en meer bepaald de wederkerigheidsvereiste.

De uitlevering is, gelet op het ingrijpende karakter, aan zeer strenge voorwaarden onderworpen.

Een belangrijke voorwaarde is dat er een verdrag moet zijn, gesloten op basis van wederkerigheid.

Met wederkerigheid wordt bedoeld dat de uitlevering slechts kan worden toegestaan indien de aangezochte staat, in gelijkaardige omstandigheden, eveneens de uitlevering zou toestaan (C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Maklu, 2009, 1124).

Oekraïne heeft het Europees Verdrag betreffende Uitlevering van 13 december 1957 ondertekend op 29 mei 1997 en geratificeerd op 11 maart 1998.

Belangrijk is het voorbehoud dat Oekraïne heeft gemaakt op 11 maart 1998:

"Ukraine reserves the right to refuse extradition if the person whose extradition is requested cannot, on account of his/her state of health, be extradited without damage to his/her health."

Vrije vertaling:

"Oekraïne behoudt zich het recht voor om uitlevering te weigeren indien de persoon waarvan om de uitlevering is verzocht, vanwege zijn/haar gezondheidstoestand niet kan worden uitgeleverd zonder schade toe te brengen aan zijn/haar gezondheid."

Dit betekent dat wanneer België Oekraïne om de uitlevering van een persoon vraagt, die omwille van zijn gezondheidstoestand niet kan worden uitgeleverd aan België zonder schade toe te brengen aan zijn gezondheid, de uitlevering niet zal worden toegestaan door Oekraïne.

In tegenstelling tot Oekraïne heeft België geen dergelijk voorbehoud gemaakt.

De wederkerigheidsvereiste, een essentiële vereiste voor uitlevering, is niet voldaan.

De bestreden beslissing is aldus nietig.

Het vierde middel is aldus ernstig en gegrond.”.

7.2. Beoordeling

Het vierde middel is genomen uit de schending van het Europees Verdrag betreffende de Uitlevering van 13 december 1957 en meer bepaald de wederkerigheidsvereiste.

Oekraïne heeft een voorbehoud gemaakt om de uitlevering te weigeren indien de persoon waarvan om de uitlevering is verzocht, vanwege zijn of haar gezondheidstoestand niet kan worden uitgeleverd.

De verzoekster meent ten onrechte dat België dergelijk voorbehoud niet heeft gemaakt. Uit een brief van de Minister van Buitenlandse Zaken van 3 juni 1997 aan de secretaris-generaal van de Raad van Europa blijkt dat België bij de neerlegging van de bekrachtigingsakte van het Europees Uitleveringsverdrag het volgende voorbehoud heeft gemaakt:

“De uitlevering wordt niet toegestaan wanneer de overdracht uitzonderlijk ernstige gevolgen kan hebben voor de betrokken persoon, met name omwille van zijn leeftijd of gezondheidstoestand”.

In casu is er bijgevolg geen sprake van een schending van het wederkerigheidsprincipe. Hierbij dient opgemerkt dat de minister van Justitie meent dat in casu de uitlevering geen gevaar vormt voor de gezondheidstoestand van de verzoekster.

8. Er is, zoals uit het voorgaande blijkt, niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zodat deze dient verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

met bijstand van

Christophe Verhaert, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Christophe Verhaert.

André Beirlaen.